

ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ

БРОЈ: 11 0 У 010763 12 У

Дана, 31.03.2014. године

Окружни суд у Бањалуци по судији појединцу Бојовић Душку, уз учешће Костић Мироне као записничара, у управном спору по тужби Удружења грађана “Борба против корупције БиХ” - “Transparency international БиХ” из Бањалуке, Улица Гајева број 2, заступаног по предсједавајућем Одбора директора удружења Ђикићу Емиру а он по пуномоћнику

(у даљем тексту: тужилац), против одлуке број Ж-01-98/12 од 2.10.2012. године Комисије за жалбе Републике Српске (у даљем тексту: тужена), у предмету давања информација о лицима за које је утврђен сукоб интереса у органима власти Републике Српске, дана 31.03.2014. године донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава и оспорени акт поништава.

Тужена се обавезује да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 950,00 КМ, у року од 30 дана од пријема пресуде под пријетњом принудног извршења.

Образложење

Оспореним актом се одбија као неоснована жалба тужиоца изјављена против акта Републичке комисије за утврђивање сукоба интереса у органима власти Републике Српске (у даљем тексту: Комисија) број ИТ-528/12-3 од 30.08.2012. године, којим је дјелимично удовољено захтјеву тужиоца за приступ информацијама о лицима за које је утврђен сукоб интереса у органима власти Републике Српске, тако што је достављена информација са иницијалима лица, а без навођења имена и презимена, за које је утврђен сукоб интереса, а одбијен је захтјев за доставу имена и презимена тих лица.

Благовремено поднесеном тужбом тужилац побија законитост оспореног акта, због неправилне примјене материјалног права а и повреда правила поступка, како то произилази из садржаја тужбе. У тужби наводи да се дана 26.07.2012. године Комисији обратио захтјевом за приступ информацијама, затраживши доставу копија званичних акта комисије којим је утврђен сукоб интереса у 2011. години и током посљедњих 6 мјесеци 2011. године закључно за јуном те године, а дописима Комисије број ИТ-528/12- 1 од 1.08.2012. године и ИТ-528/12-2) од 3.8.2012. године је констатовано да је, с обзиром на обимност података и чињеницу да је сезона годишњих одмора, постигнут њихов међусобни договор да рок за обраду захтјева тече од 20.08.2012. године, а након чега је Комисија својим актом број ИТ-528/12-3 од 30.08.2012. године дјелимично удовољила захтјеву, доставивши рјешења у којима је утврђен сукоб интереса за наведени период, са иницијалима лица за која је утврђен сукоб

интереса, а одбијена је достава имена и презимена тих лица, са образложењем да је поштујући члан 4. Закона о слободи приступа информацијама достављена информација у облику који није у супротности са тим законом и законима који третирају доступност информације. На тај акт је изјавио жалбу сматрајући да је у интересу јавности да се зна име и презимња лица за које је утврђен сукоб интереса, са чим у вези је и приложио Мишљење Агенције за заштиту личних података БиХ број 03-1-37-2-597-2/11 од 29.11.2011. године, које и говори у прилог томе, а додајући да у акту Комисије и није наведен законски основ за статус изузећа тражене информације, уз навођење чланова закона, а укључујући сва материјална питања која су важна за одлуку те узимајући у обзир фактор јавног интереса. Тужена је оспореним актом одбила жалбу, а што сматра неправилним, будући да је јавни орган ставио одредбе Закона о заштити личних података (БиХ) и Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, испред Закона о слободи приступа информацијама (Републике Српске), иако је неспорно да се одредбе Закона о заштити личних података узимају у обзир приликом примјене Закона о слободи приступа информацијама али се не може занемарити одредба члана 25. став 4. Закона о слободи приступа информацијама (Републике Српске) којом је прописано да закони који се усвоје након доношења тог закона, а чија сврха није измјена или допуна тог закона, ни на који начин не могу ограничити права и обавезе утврђене тим законом, а чему у прилог иде и члан 17. став 2. Закона о заштити личних података (БиХ) којим је прописано да је контролор личних података овлашћен дати личне податке на коришћење другим корисницима на основу писаног захтјева корисника, ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене надлежности или остваривања законитих интереса корисника. Везано за наводе тужене „да ни једном одредбом Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 73/08) није предвиђена могућност давања информација у вези са поступцима које се воде у складу са тим законом“, истиче да је том констатацијом тужена показала елементарно непознавање тог закона, који у члану 15. став г) прописује да је надлежност првостепеног органа да најмање једном годишње подноси извјештај о свом раду јавности, а чланом 16. истог закона предвиђено да на захтјев органа, организације или заинтересованог лица првостепени орган даје своје мишљење о постојању сукоба интереса, што такође представља вид информисања. Указује да су нетачни наводи тужене у образложењу оспореног акта „да није предвиђена могућност давања информација у вези са поступцима утврђивања сукоба интереса, те да то и произилази из фотокопије поменутог акта Агенције за заштиту личних података БиХ“, будући да и није јасно како је тужена дошла до таквог закључка, с обзиром да је у оспореном акту исправно цитирала став поменуте агенције „да закони о сукобу интереса БиХ, не могу искључивати могућност да се објаве лични подаци носиоца јавних функција када је утврђено постојање сукоба интереса“. Даље наводи да је тужена одбила жалбу како неосновану, „будући да је подносилац захтјева невладина организација, а тражене информације укључују приватне интересе који се односе на

приватност трећег лица из члана 8. Закона о слободи приступа информација“, из чега сматра да је видљиво да у конкретном случају ни првостепени орган а ни тужена нису правилно примјенили одредбе Закона о слободи приступа информацијама (Републике Српске), којим је прописано у члану 14. став 3. тачка а) да уколико јавни орган донесе рјешење којим одбија захтјев за приступ информацијама у цијелости или дјелимично, мора у „рјешењу“, између осталог, навести законски основ за статус изузећа информација, уз навођење чланова тог закона на које се позива, као и сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса. Мишљења је да је јавни орган неправилно закључио да се информација сматра изузетом од саопштавања у смислу члана 8. тог закона, јер није спровео тест јавног интереса на начин предвиђен у члану 9. тог закона, то јест није доказао зашто је штета да јавност зна имена и презимена лица за које је првостепени орган утврдио да се налазе у сукобу интереса. Додаје да приликом рјешавања захтјева за приступ информацијама јавни орган мора разграничити шта је информација а шта лични податак, па да се с тим у вези и поставља питање који су то лични интереси који се односе на приватност трећег лица укључени у тражене информације, то јест рјешења Комисије (о утврђивању сукоба интереса), а из одлуке тужене произилази да је лични интерес у ствари право лица којем је утврђено да се налази у сукобу интереса, да ту чињеницу сакрије од јавности. Сматра да је таквом логиком онемогућена јавност, у првом реду бирачи који су својим гласовима омогућили лицима да се нађу на одређеним позицијама, да буду упознати са понашањем својих легитимних представника, чиме се и ускраћује јавни интерес на рачун приватног интереса. Додаје да је у доношењу одлуке да ли је објављивање информација оправдано јавним интересом, надлежни јавни орган обавезан, у смислу члана 9. став 2. Закона о слободи приступа информацијама (Републике Српске), да размотри околности као што су: свако непоштовање законске обавезе, постојање било каквог преступа, злоупотребу власти или немар у обављању службене дужности, неовлаштењено коришћење јавних фондова и друго, а са чим у вези је мишљења да јавни орган треба да размотри те околности и одобри приступ траженим информацијама у цијелости. На крају наводи да тужена није одлуку по жалби донијела у форми рјешења, како то прописује Закон о општем управном поступку, већ је донијела у форми „одлуке о изјављеној жалби“, а која одлука и не садржи ни поуку о правном лијеку односно праву на покретање управног спора. Због свега наведеног предлаже да се тужба уважи и оспорени акт поништи, те да му тужена и надокнади трошкове управног спора по основу заступања по пуномоћнику адвокату, сходно „Адвокатској тарифи“ у износу од 750,00 КМ за састав тужбе, према специфицираном трошковнику, а уз трошкове судских такси.

Тужена је на тражење суда доставила списе предметне управне ствари а и одговор на тужбу, у којем наводи да су разлози тужбе без основа а и нетачни. Истиче да се захтјеву тужиоца за приступ информацијама није могло удовољити у цијелости, а из разлога што је чланом 8. Закона о слободи приступа информацијама (Републике Српске) прописана обавезујућа норма да

ће надлежни орган утврдити изузетак када оправдано утврди да тражена информација укључује личне интересе које се односе на приватност трећег лица, те је с обзиром на ту одредбу, као и одредбу члана 6. став 1. тачка в) тог закона којим су прописани изузеци код функционисања јавних органа, у случају кад се откривањем информације основано може очекивати изазивање значајне штете по легитимне циљеве, поред осталог и категорија наведених под тачком в) тог члана (будући да се ради о лицима која врше активности за или у име надлежног органа), а захтјев тужиоца за достављање аката којим је утврђен сукоб интереса излази из оквира дефинисаног у том ставу и не обухвата чињеничне, статистичке, научне или техничке информације, већ се напротив односи на прибављање личних информација како их дефинише члан 3. тачка 4. тог закона, да је стога дјелимично и одбијен захтјев тужиоца. Поступајући на такав начин, сматра да није прекршен члан 14. Закона о слободи приступа информацијама, јер се ради о личним информацијама којима право приступа имају само физичка лица на која се ти подаци односе, односно њихов законски заступник или лице које је овластио у писаној форми, што произилази из члана 11. став 3. и члана 17. тог закона. Даље наводи да је неоснован и приговор тужиоца да му нису достављени управни акти, као и да акти који су му достављени а у којима су наведени иницијали лица, нису разумљиви, а то из разлога што тужилац као подносилац захтјева за информацију и није учесник поступка у смислу Закона о општем управном поступку, те нема законске могућности да му се достави управни акт, а Закон о слободи приступа информацијама управо предвиђа приступ информацијама, прописујући у том поступку одређена ограничења, која су у цјелости и поштована од стране првостепеног органа, па је приликом одлучивања о поднесеној жалби тужена и навела релевантне одредбе Закона о заштити личних података, утврђујући да се у конкретном случају ради о подацима из члана 8. Закона о слободи приступа информацијама, јер Закон о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске не предвиђа могућност давања информација у вези с поступцима који се воде у складу с тим законом, на начин како је тражено поднесеним захтјевом. Истиче да одбијањем жалбе није дошло до повреде члана 17. став 2. Закона о заштити личних податка, јер тужена није прекршила одредбе тог члана, а имала је у виду принципе наведене у члану 4. тог закона, а такође да је и неоснован тужбени навод да је дошло до повреде члана 15. став г) и члана 16. Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, јер је тражена информација достављена у складу са одредбама поменутих прописа, а захтјев тужиоца није поднесен за давање мишљења на основу члана 16. Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, прописаног тим законом, па тако да је достављена информација на начин предвиђен чланом 10. Закона о слободи приступа информацијама, што значи да информација у којој није наведено име и презиме лица, и није неразумљива, а с друге стране управо тужилац у смислу норми поменутих закона и треба разјаснити шта је информација, а шта лични податак, а не тужена. Додаје да је приликом доношења оспореног акта тужена имала у виду да се захтјев тужиоца односио на изабране представнике, носиоце

извршне функције и савјетнике који су у неким поступцима користили редовна и ванредна правна средства имајући у виду одредбе Закона о слободи приступа информацијама и Закона о заштити личних података, па у ситуацији када о могућности објављивања података о лицима за које је утврђен сукоб интереса нема одредбе у Закону о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, захтјев за достављање аката на начин како то тражи тужилац, излази из оквира информације у смислу законских одредаба, усљед чега је неприхватљиво позивање тужиоца на фактор јавног интереса на начин како га у тужби истиче тужилац, који је невладина организација и по чијем захтјеву би се јавни интерес могао постићи искључиво тако да тужилац објави личне податке званичника којим је утврђен сукоб интереса, а с друге стране је тужена имала у виду одредбе члана 19. Закона о заштити личних података које регулише обраду личних података у средствима јавног информисања у одређене сврхе у складу са посебним прописом и кодексом понашања, при чему се при обради личних података за сврхе наведене у ставу 1. тог члана примјењују одредбе о сигурности и повјерљивости и о одговорности за штету. Прихватањем достављања информације на начин како је то учинила Комисија, тужена се кретала у оквиру прописаном поменутих законским прописима, не стављајући ничији приватни интерес изнад јавног интереса, али и не дајући тражене информације које укључују личне интересе и које се односе на приватност трећег лица, које врши активности за или у име надлежног органа, при чему захтјев тужиоца за достављање аката којим је утврђен сукоб интереса излази из оквира дефинисаног у том ставу и не обухвата чињеничне, статистичке, научне или техничке информације, већ се напротив односи на прибављање личних информација како их дефинише члан 3. тачка 4. Закона о слободи приступа информацијама. Сматра да могућност објаве личних података не произилази ни из поменутог акта Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини Сарајево број 03-1-37-2-597-2/11 од 29.11.2011. године, који је приложен уз жалбу, у ситуацији кад о могућности објављивања личних података носилаца јавних функција којим је утврђено постојање сукоба интереса, и нема одредбе у Закону о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, будући да тај акт говори о томе да закони о сукобу интереса не могу искључивати могућност да се објаве лични подаци носилаца јавних функција када је утврђено постојање сукоба интереса, дакле упућује да то питање мора бити регулисано законом који регулише сукоб интереса. На крају додаје да је и неоснован тужбени навод да одлука није донесена у форми рјешења, а и да не садржи поуку о правном лијеку односно о праву покретања управног спора, јер је одлука донесена у складу са чланом 14. став 4. и чланом 16. Закона о слободи приступа информацијама, а чланом 20. став 1. тог закона је и омогућен приступ правном лијеку, а члан 25. тог закона не умањује право физичког и правног лида да се предмет разматра пред судом. Због свега наведеног предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 30. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране, као и цјелокупне

списе предметне управне ствари, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произлази да је тужилац поднио Комисији захтјев од дана 26.07.2012. године, за приступ информацијама, затраживши доставу копија званичних акта тог органа којим је утврђен сукоб интереса у 2011. години и током посљедњих 6 мјесеци 2011. године закључно са мјесецем јуном те године. У договору са тужиоцем, Комисија је, због сезоне годишњих одмора и обимности података, пролонгирала да рок за обраду захтјева тече од 20.08.2012. године, те је својим актом број ИТ-528/12-3 од 30.08.2012. године дјелимично и удовољила захтјеву, доставивши рјешења у којима је утврђен сукоб интереса за наведени период, са иницијалима лица за која је утврђен сукоб интереса, а одбивши доставу података о именима и презименима тих лица. У образложењу тог акта Комисија је навела да је у смислу члана 4. Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01), поднесени захтјев формално правно исправан, те је узет у обраду, па поштујући тај члан закона, којим је прописано да је информација јавно добро доступно, сходно Закону о слободи приступа информацијама као и другим законима који третирају доступност информације, достављена је информација у облику који није у супротности са тим законима, чиме је дјелимично удовољено захтјеву, што је сагласно члану 14. тачка а) тог закона, то јест члану 11. тог закона, а да сходно члану 14. став 3. тачка в) тог закона тужилац има право жалбе надлежном органу. При томе је и наведено да сходно члану 11. став 3. тог закона, захтјев поред испуњавања услова из става 2. тог члана сачињава само физичко лице на које се захтјев односи или законски заступник подносиоца захтјева, а да у конкретном случају захтјев није поднесен од лица како је то прописано, већ од трећег органа, то јест невладине организације, а да одредба тог закона такође и прописује да ће лице или законски заступник који је овлашћен за приступ информацијама потписати захтјев и показати свој законом утврђени лични документ са фотографијом.

Против тог акта Комисије, тужилац је изјавио жалбу, наводећи у суштини као у предметној тужби, приложивши уз жалбу поменуто Мишљење Агенције за заштиту личних података БиХ број 03-1-37-2-597-2/11 од 29.11.2011. године, сматрајући да треба удовољити захтјеву у потпуности и навести имена и презимена а не само иницијале лица за које је утврђен сукоб интереса, а тужена је оспореним актом одбила жалбу као неосновану, истичући да је у члану 3. Закона о заштити личних података („Службени гласник БиХ“ број 49/06) прописано да лични подаци значе било коју информацију која се односи на физичко лице на основу које је утврђен или се може утврдити идентитет лица, док је чланом 2. став 1. истог закона прописано да се тај закон примјењује на личне податке које обрађују сви јавни органи, физичка и правна лица, осим ако други закон не налаже другачије. Тужена је закључила да ни једном одредбом Закона о спречавања сукоба интереса у органима власти Републике Српске, није предвиђена могућност давања информација у вези с поступцима који се воде у складу са тим законом, а што (како је навела) и произилази из фотокопије поменутог акта (Мишљења) Агенције за заштиту личних података

БиХ број 03-1-37-2-597-2/11 од 29.11.2011. године који је приложен уз жалбу, а у којем се наводи да „закони о сукобу интереса у БиХ, у односу на наведено не могу искључивати могућност да се објаве лични подаци носилаца јавних функција када је утврђено постојање сукоба интереса“, са чим у вези је тужена и додала да будући да је подносилац захтјева невладина организација а тражене информације укључују приватне интересе које се односе на приватност трећег лица из члана 8. Закона о слободи приступа информацијама, се стога жалба и одбија.

Међутим, по мишљењу овог суда такав правни став тужене у оспореном акту није правилан, па тако да се оспорени акт указује незаконитим.

Наиме, неспорно је да су поменути Закон о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске уређене посебне обавезе изабраних представника, носилаца извршних функција и савјетника у органима власти Републике Српске и јединица локалне самоуправе у обављању јавне функције, а у циљу спречавања сукоба интереса (члан 1. став 1.), тако да је прописано да сукоб интереса постоји у ситуацијама у којима изабрани представник, носилац извршне функције или савјетник има приватни интерес који је такав да може утицати, или изгледа да може утицати, на непристрасно и објективно вршење његове дужности, а тај приватни интерес укључује било коју предност за њега и његову породицу и друга лица или организације са којима је он имао или има пословне, политичке и друге везе (члан 2. став 1. и 2.). Изабраним представницима се у смислу тог закона (члан 4.) сматрају (између осталог) одборници у скупштинама јединица локалне самоуправе, а носиоцима извршних функција сматрају (између осталог) начелници општина и замјеници начелника општина, а лична услуга подразумијева свако дјеловање којим се једна страна обавезује да обави одређени посао, а друга да јој за то плати накнаду или прибави другу корист, а која не произилази из радног односа или обављања професионалне дјелатности (тачка з. члана 4. закона). Чланом 13. став 1. и 2. истог закона је и прописано да поступак за утврђивање сукоба интереса спроводи комисија као независни орган, коју образује Народна скупштина Републике Српске, а та комисија (која је првостепени орган у предметној управној ствари), у смислу члана 15. истог закона дјелује на основу тог закона како би осигурала одговорност и вјеродостојност изабраних представника, носилаца извршних функција и савјетника водећи рачуна о заштити интегритета функције, а не лица која врше ту функцију (став 1.), са чим у вези и доноси одлуке о томе да ли неко дјеловање или пропуст дјеловања представља кршење тог закона (тачка в. истог става), а сам поступак комисија, у смислу члана 16. тог закона, покреће по властитој иницијативи или на иницијативу неког физичког или правног лица, коју оцијени основаном (став 1.), при чему комисија прибавља доказе и утврђује чињенице непосредно или путем другог надлежног органа, а органи власти на свим нивоима у Републици су обавезни да комисији пруже правну и друге облике помоћи (став 3.), а на захтјев органа, организације или заинтересованог лица, комисија ће дати своје мишљење о постојању сукоба интереса (став 4.). Жалба се у смислу члана 17. став 1. тог закона може изјавити Комисији за жалбе (која је тужена у овом

управном спору), а коју такође у смислу става 3. тог члана именује Народна скупштина Републике Српске, а против коначног рјешења Комисије за жалбе се може, у смислу става 6. тог члана, покренути управни спор пред надлежним судом, како је то уосталом и учињено у предметној правној ствари.

Такође је неспорно да је одредбом члана 14. поменутог Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01), прописано да по пријему захтјева за приступ информацији, надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтијеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1.), па ако се одобри приступ информацији, било дјелимичној или цијелој информацији, надлежни јавни орган дописом о томе обавјештава подносиоца захтјева (став 2.), а ако се одбије приступ информацији надлежни јавни орган о томе обавјештава подносиоца захтјева, који допис (мада би правилније било рјешење, будући да се у складу са чланом 190. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07 и 50/10) о захтјеву странке одлучује рјешењем, како је то уосталом и прописано чланом 14. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини - „Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 28/00 и 45/05) треба да: под а) садржи законски основ за статус изузећа информације, уз навођење чланова закона на које се позива, сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса; и под б) обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу, а што укључује неопходне податке за контакт са таквим органом, крајњи рок за подношење жалбе као и трошкове подношења жалбе, с тим да тај допис упућује подносиоца захтјева на право да се обрати Омбудсману Републике Српске и садржава неопходне податке за контакт са том канцеларијом (став 3.), а рок за обавјештавање подносиоца захтјева како је утврђено у ставу 2. и ставу 3. тог члана је 15 дана од дана пријема захтјева. То све значи да уколико се од стране јавног органа, од којег је затражен приступ информацијама, не удовољи захтјеву у року од 15 дана од подношења захтјева, предвиђена је могућност подношења жалбе одређеном органу, а трајање тог рока за жалбу није истина тим законом прописано али по мишљењу овог суда треба да износи 15 дана, што је у смислу и духу тог закона имајући у виду Препоруку Рец (2002.) Комитета министара СЕ, коју је прихватила и Босна и Херцеговина а којом је предвиђена хитност поступања по захтјеву за слободу приступа информацијама.

Осим тога, чланом 25. Закона о слободи приступа информацијама је и прописано да уколико су одредбе „Закона о државној управи“, Закона о општем управном поступку и Закона о управним споровима или других закона који су на снази у Републици Српској, у супротности са Законом о слободи приступа информацијама, примјењиваће се одредбе Закона о слободи приступа информацијама (став 1.), с тим да се тим законом не умањују права ни обавезе лица која се односе на приступ информацијама како је регулисано законима о судском поступку, а нарочито се Законом о слободи приступа информацијама не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење

жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом (став 2.), а свако кршење тог закона подлијеже санкцијама у складу са „Кривичним закоником Републике Српске“, Законом о прекршајима, законима из области управе и у складу са другим законима који су важећи на територији Републике Српске (став 3.), а законски акт који се усвоји након тог закона, а чија сврха није измјена тог закона неће ограничити права и обавезе које су утврђене тим законом (став 4.).

Имајући у виду да је тужилац својим захтјевом тражио приступ информацијама, између осталог, и у погледу имена и презимена лица за која је утврђен сукоб интереса у органима власти Републике Српске, а актом Комисије је дјелимично удовољено том захтјеву а одбијена достава података о именима и презименима тих лица, са образложењем да је поштујући члан 4. Закона о слободи приступа информацијама достављена информација у облику који није у супротности са тим законом и законима који третирају доступност информације, на који акт је тужилац и изјавио жалбу сматрајући да је у интересу јавности да се зна име и презиме лица за које је утврђен сукоб интереса, позивајући се и на поменуто Мишљење Агенције за заштиту личних података БиХ број 03-1-37-2-597-2/11 од 29.11.2011. године, у којем је управо наведено да закони о сукобу интереса у БиХ и не могу искључивати могућност да се објаве лични подаци носилаца јавних функција када је утврђено постојање сукоба интереса, то је и по мишљењу овог суда објављивање таквих личних података о именима и презименима лица за која је утврђен сукоб интереса, управо у интересу јавности, што тужилац правилно и истиче. То значи да оспореним актом и није правилно одбијена жалба тужиоца, при чему је у поступку доношења оспореног акта, јавни орган одредбе Закона о заштити личних података БиХ и Закона о спречавању сукоба интереса Републике Српске, и ставио испред поменутог Закона о слободи приступа информацијама, како то тужилац такође истиче, мада је неспорно да се одредбе Закона о заштити личних података узимају у обзир приликом примјене Закона о слободи приступа информацијама али се при томе и не може занемарити поменута одредба члана 25. став 4. тог закона којом је прописано да закони који се усвоје након доношења тог закона чија сврха није измјена или допуна тог закона, ни на који начин не могу ограничити права и обавезе утврђене тим законом. Томе у прилог такође иде и члан 17. став 2. у вези става 1. Закона о заштити личних података БиХ („Службени гласник БиХ“ број 49/06) којим је прописано да је контролор личних података овлашћен дати личне податке на коришћење другим корисницима на основу писаног захтјева корисника, ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене надлежности или остваривања законитих интереса корисника, ако је то у јавном интересу. У вези са тим тужилац у основи правилно и истиче да је у члану 15. став г) поменутог Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске, прописано да је надлежност првостепеног органа да најмање једном годишње подноси извјештај о свом раду јавности, а чланом 16. тог закона предвиђено да на захтјев органа, организације или заинтересованог лица, првостепени орган даје своје мишљење о постојању сукоба интереса, што све и

говори у прилог закључку да нису дати ваљани разлози зашто није удовољено захтјеву тужиоца у цјелости, конкретно у погледу имена и презимена лица за које је утврђењен сукоб интереса, а на што у крајњем и упућује поменуто Мишљење Агенције за заштиту личних података БиХ, које је тужена у погрешном контексту примјенила, как то зужилац основано и истиче у тужби.

На другачије одлучивање не може утицати ни то што је тужилац као подносилац захтјева невладина организација, имајући у виду да тражене информације и не укључују приватне интересе који се односе на приватност трећег лица из члана 8. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, којим је прописано да ће надлежни јавни орган утврдити изузетак када оправдано утврди да тражене информације укључују личне интересе које се односе на приватност трећег лица, а такође имајући у виду члан 9. став 1. истог закона којим је прописано да ће надлежни јавни орган објавити тражену информацију без обзира на утврђени изузетак, ако је то оправдано јавним интересом и узети у обзир сваку корист и сваку штету које могу проистећи из тога. Наведено управо и упућује на другачији став у односу на онај који је заузела Комисија односно тужена у оспореном акту.

При томе и ваља додати да је ставом 2. члана 9. тог закона и прописано да ће у доношењу одлуке да ли је објављивање информација оправдано јавним интересом, надлежни јавни орган размотрити околности као што су (али нису ограничене на), свако непоштовање законске обавезе, постојање било каквог преступа, судску погрешку, злоупотребу власти или немар у обављању службене дужности, неовлашћено коришћење јавних фондова или опасност по здравље или безбједност појединца и јавности околине, а ставом 3. истог члана прописано да ако је утврђено да је објављививање тражених информација, које је надлежни јавни орган утврдио као изузетак у смислу члана 7. и 8., у јавном интересу, надлежни јавни орган ће дописом обавијестити трећу страну да ће информације бити објављене у року од 15 дана од дана пријема тог дописа, а трећа страна ће такође бити дописом обавијештена о праву жалбе надлежном органу коме се жалба подноси, уз неопходне информације у вези са обраћањем таквом органу, као и крајњи рок и трошкове за подношење жалбе, а трећа страна ће такође дописом бити обавијештена о праву обраћања Обдусмену Републике Српске, који допис ће садржавати све неопходне информације за обраћање тој канцеларији, а што све и значи да у конкретном случају и није проведен поступак у складу са тим законским одредбама.

Овј суд и указује да је сврха и циљ доношења Закона о слободи приступа информацијама управо да јавност има контролу над извршавањем јавне власти од стране јавних органа с обзиром да информације у смислу члана 1. тог закона, којима располажу јавни органи и имају карактер јавног добра, па тако да и постоји оправдани интерес да грађани добију на увид информације којима располаже јавни орган, јер јавни интерес може надјачати разлоге за необјављивање тражених информација. Зато јавни органи и морају промовисати отворену владавину, па принцип максималног објелодањивања информација представља један од фундаменталних принципа сваког демократског друштва, чиме ће се смањити подношење појединачних захтјева,

па органи власти и морају предузети одређене кораке у смислу ширења кључних информација у јавности, па тако да су сходно поменутој Препоруци Рец (2002) Комитета министара СЕ, коју је прихватила и Босна и Херцеговина, земље чланице прихватиле обавезу да гарантују сваком лицу на својој територији да може остварити приступ документима који се налазе у посједу јавних органа власти. То право приступа информацијама може се ограничити само ако се ради о: а) националној безбједности, одбрани и међународним односима, б) јавној безбједности, превенцији, истраживању и процесуирању криминалних активности, ц) приватности, д) комерцијалном и другом економском интересу било јавном, било приватном, е) једнакости страна у судском поступку, ф) заштити природе, г) инспекцији, контроли и супервизији јавних органа власти, х) економској, монетарној и курсној политици и и) повјерљивости одлука унутар или између јавних органа власти у вези интерних припрема власти о одређеној ствари под условом да је то ограничење јасно прецизирано законом, да је неопходно у једном демократском друштву и да је пропорционално циљу. Међутим, приступ информацијама, иако постоје та наведена ограничења, неће бити ускраћен ако је јавни интерес да се објелодане те информације већи од штете која би наступила откривањем информација, па поступајући по захтјеву подносиоца, орган ће у правилу обезбиједити информацију подносиоцу захтјева у облику и на начин у којем је она захтијевана, осим ако постоје забране за приступ дијелу документа.

С обзиром на све наведено, како тужена и није аргументовано доказала оправданост свог закључка да се информација о именима и презименима лица за које је утврђен сукоб интереса, сматра изузетом од саопштавања у смислу члана 8. Закона о слободи приступа информацијама, односно није доказала зашто сматра да је штета да јавност зна имена и презимена лица за које је утврђено да се налазе у сукобу интереса, насупротив приватном интересу тих лица, јер јавност управо и има право да зна за која је лица утврђен сукоб интереса. Стога се неправилним указује закључивање тужене да се ради о приватном интересу који се односи на приватност трећег лица, што и не може бити изван јавног интереса за објављивање информација о лицима, изабраним представницима односно носиоцима извршне власти или савјетницима, за које је утврђен сукоб интереса, који је такав да може утицати или изгледа да може утицати, на непристрасно и објективно вршење њихових дужности, у смислу члана 2. став 1. Закона о спречавању сукоба интереса у органима власти Републике Српске.

Насупрот томе, мада оспорени акт није донесен у форми рјешења, а што је и требало учинити у смислу одредаба Закона о општем управном поступку, који се сходно и примјењује у поступку доношења одлука у смислу Закону о слободи приступа информацијама, на другачије одлучивање не може утицати то што у оспореном акту и није дата правна поука односно упуство да се против оспореног акта може покренути управни спор, а имајући у виду да је тужилац благовремено у року од 30 дана од пријема оспореног акта и покренуо предметни управни спор, у смислу члана 15. став 2. ЗУС-а, којим је прописано

да се тужба подноси у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која подноси тужбу.

Због свега наведеног, будући да суд у смислу члана 29. став 1. ЗУС-а законитост оспореног акта испитује на подлози чињеница утврђених у управном поступку, па како ни остали наводи тужиоца а и наводи тужене из одговора на тужбу, нису могли утицати на другачије рјешавање предметног управног спора, тужба се указује основаном, јер у поступку доношења оспореног акта није правилно примјењено материјално право, при чему су и учињене повреде правила поступка, тако да су и остварени разлози из члана 10. тачка 2. и 4. ЗУС-а за поништавање оспореног акта, па се стога тужба уважава и оспорени акт поништава, темељем овлашћења из члана 31. став 1. и 2. истог закона.

Одлука о трошковима управног спора се темељи на одредбама члана 5. и 6. Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 63/11, који је ступио на снагу дана 29.06.2011. године), а у вези члана 386. став 1. и члана 387. став 1. и 2. а и члана 396. став 1, 2. и 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 - у даљем тексту: ЗПП).

Наиме, чланом 5. поменутог Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима (којим се мијења члан 49. основног текста закона) прописано је да трошкови у управним споровима су издаци учињени поводом управног спора од његовог покретања до завршетка (став 1.), а трошкови поступка обухватају награду за рад адвоката и других лица којима ЗПП признаје право на награду (став 3.), а суд одлуком којом окончава поступак у управном спору одлучује ко сноси трошкове поступка и колико они износе (став 4.), а чланом 6. истог Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима, се додаје нови члан 49а. основног текста закона тако да је у ставу 1. тог члана прописано да је странка која изгуби спор дужна противној странци надокнадити трошкове спора.

Чланом 386. став 1. ЗПП-а је прописано да странка која у цјелини изгуби парницу дужна је да противној странци надокнади трошкове, а чланом 387. ЗПП-а је прописано да при одлучивању који ће се трошкови надокнадити странци суд ће узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице (став 1.), а ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ти трошкови одмјериће се по тој тарифи (став 2.), а чланом 396. истог закона прописано да о накнади трошкова одлучује суд на одређен захтјев странке без расправљања (став 1.), а странка је дужна да у захтјеву определијелено наведе трошкове за које тражи накнаду, који захтјев је дужна да стави најдоцније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања, странка је дужна да захтјев за накнаду трошкова стави у приједлогу о коме суд треба да одлучи (став 2.), а о захтјеву за накнаду трошкова суд ће одлучити у пресуди или рјешењу којим се завршава поступак пред тим судом (став 3.).

Како је тужилац у предметном управном спору, у тужби поднесеној по свом пуномоћнику адвокату, поставио захтјев за накнаду трошкова управног

спора у износу од 750,00 КМ, који трошкови се односе на састав тужбе и паушалну награду адвокату, то је овај суд примјеном поменутих чланова ЗУС-а и ЗПП-а досудио тужиоцу те трошкове, јер је према Тарифном броју 3. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Српске“ број 68/05, у даљем тексту: Тарифа) одређено да адвокатима за састављање иницијалног и образложеног поднеска пред судом у управном спору у непроцјењивим предметима (као што је у конкретном и случај) припада награда од 300 бодова, а у смислу члана 14. Тарифе вриједност бода износи 2,00 КМ, с тим да је Тарифним бројем 12. Тарифе и прописано да адвокату припада паушална награда у износу од 25% од износа награде одређене Тарифом за обављену радњу у поступку, што се односи на све споредне радње (прикупљање информација, преглед списка, предаја поднесака суду и пошти и слично), која паушална награда у конкретном случају износи 150,00 КМ (25% од 600,00КМ за састав тужбе), па тако да је тужени овом пресудом и обавезан да тужиоцу надокнади те трошкове у износу од 750,00 КМ, као и трошкове таксе на тужбу и пресуду које износе по 100,00 КМ, односно 200,00 КМ, што све укупно 950,00 КМ, и то у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде под пријетњом принудног извршења.

Записничар
Костић Мирона

Судија
Бојовић Душко

